

¹Ezt az ígét mondta az ÚR Jeremiásnak: ²Indulj, menj el a fazekas házába, mert ott akarom közölni veled igéimet. ³Elmentem tehát a fazekas házába, aki éppen a korongon dolgozott. ⁴De rosszul sikerült az edény, amelyet a fazekas agyagból készített a kezével. Ekkor egy másik edényt készített belőle a fazekas, ahogyan azt jónak látta. ⁵Ekkor így szólt hozzám az ÚR igéje: ⁶Vajon nem bánhatok-e én is úgy veled, Izrael háza, mint ez a fazekas? – így szól az ÚR. Hiszen olyanok vagytok a kezemben, Izrael háza, mint az agyag a fazekas kezében. ⁷Megtörténik, hogy kimondom egy népről vagy országról, hogy kigyomlálom, lerombolom és elpusztítom. ⁸De ha megtér gonoszságából az a nép, amelyről beszéltem, akkor én is megbánom, hogy veszedelmet akartam zúdítani rá. ⁹Megtörténik, hogy megígérem egy népnek vagy egy országnak, hogy felépítem és elplántálom. ¹⁰De ha azt műveli, amit rossznak látok, és nem hallgat a szavamra, akkor megbánom, hogy jót akartam vele tenni.

Kedves Testvéreim!

Általános iskolában két óra volt, amitől félttem, amit szívem szerint kihagytam volna. Az egyik ezek közül egy olyan tantárgy, amit általában az emberek szeretnek, könnyűnek tartanak, de nekem a szenvedés, a verejtékes, mégis eredménytelen munka jut róla eszembe. Nem, nem a matek, a fizika, a kémia, hanem a rajz volt ez a tantárgy. De a rajzórán belül is volt egy mumus. Nem emlékszem, hogy valaha is hazavítem volna egy gyurmából készült szobrot, azzal büszkélkedve, hogy milyen jól sikerült. De az egészen biztos, hogy soha nem állították ki, vagy mutatták meg akár csak az osztálynak is, hogy íme ez egy remekmű.

Mai igénkben Isten Jeremiás prófétát elküldi egy fazekashoz, aki éppen egy edényt készített. Emlékszem egy edényre, amelyet én készítettem azoknak a bizonyos rajzóraóráknak valamelyikén. Nem első, második, harmadik próbálkozásra, hanem a nagyon sokadik összegyúrás után egy lyukas, formátlan agyak „izé” bukkant elő a kezeim közül. Persze volt rá magyarázat: nem akarta az agyag – mondtam a tanárnak, aki ha jól emlékszem egy hármassal jutalmazta a magyarázatot, és a kezeim közül kikerülő valamit. Ha az agyag nem akarja, akkor ne erőltessük, mondta.

Jeremiás nézi a fazekast munka közben és azt látja, hogy a rosszul sikerült agyag edényt, a mester újra formázza. A fazekast nézve, Jeremiás Isten üzenetét kapja, aki ítéletet hirdet Izrael népe felett, ezzel az edénykészítő munkája egy példázattá válik, melynek lényege, hogy Isten formálni, alakítani szeretne bennünket, ha mi hagyjuk ezt.

26 évvel ezelőtt, amikor a pápai templom oltáránál térdeltem, mint frissen konfirmált sok minden megfordult a fejemben, de az biztosan nem, hogy egyszer lelkész leszek. Voltak terveim, elképzeléseim, álmaim, amelyeket kergettem, tanultam. Egészen pontosan nem tudtam még, hogy mi szeretnék lenni, de az irány már körvonalazódott, hogy a pénzügyi területen kamatoztathatom matematikai tudásomat, mert a rajzban nem, de a matekban egészen jó voltam.

Amikor konfirmandusként ott térdeltem az oltárnál, talán valami olyasmi fordult meg a fejemben: de, jó, hogy ezen is túlvagyok. Most már nem kell majd olyan sűrűn templomba járni, elég lesz majd karácsonykor meg húsvétkor. Észre sem vettem, hogy Isten már ezekkel a gondolatokkal is formált. Mert addig még karácsonykor és húsvétkor is csak ritkán mentünk el templomba. 14 éves koromig talán ha 5-6 alkalommal. De addigra látva pl. az ifisek lelkesedését, hallva az igehirdetéseket, valahogy éreztem, hogy ez az egész Isten kérdés most már az életem részévé vált.

Isten elkezdett formálni. És azóta is formál. Volt, hogy teljesen összegyúrt, volt, hogy életem bizonyos részeleteivel babrált, de mindvégig ott voltam a kezében.

Most lelkészként, nagyon hálás vagyok neki, és örülök, hogy nem erőszakosan, hanem szelíden, apró mozdulatokkal terelgetett, alakított engem.

Kedves Konfirmandusok!

Ti mind Isten kezében vagytok! Ha engeditek, hogy formáljon benneteket, ha nem zárkóztok el előle. Ha nem megkeményedett agyag szívvel vagytok a kezei között, akkor ő vezetni fog titeket, megmutatja, hogy hol a helyetek ebben a világban, feladatot bíz rátok, és segít elérni a célokat. Nem biztos, hogy lelkészként, de még az is lehet. Amiket most a konfirmációra megtanultatok, az néhány csepp víz. De ha láttatok már fazekast, vagy dolgoztatok agyaggal, akkor tudhatjátok, hogy néhány csepp víz csodákra képes a szakértő kezekben. Ez a néhány csepp víz segít alakítani, formálni az edényt.

Ne zárjátok be a szíveteket, mindig legyen hely benne Istennek, az ő igéjének. Ahogyan megtanultatok, hogyan beszélgethettek vele: imádkozva és az ő igéjére, az ő szavára figyelve, úgy beszélgetsetek vele minden nap. Ő jót akar nektek.

Kedves gyülekezet!

Nem csupán a konfirmandusoknak szól ez a mai ige! Te, testvérem, engeded-e, hogy Isten formálja alakítsa az életedet? Mert te is az ő kezében vagy. Lehet, hogy úgy érzed neked sínen van az életed, de ő látja azokat a hajszálrepedéseket is, amelyet te esetleg nem veszel észre életed agyagedényén. Lát téged, és ezért, ha szükséges formál, alakít. Néha ez fájdalmas, és azt is tudom, hogy ülnek ma itt olyanok is, akik úgy érzik Isten keze rájuk nehezedett. De ez az ige éppen arról szól, hogy mindez azért lehet, mert Isten szeretne újat kezdeni, veled!

Ne keményítsd meg a szíved, testvérem!

Élj azzal a pár csepp vízzel, amelyet Isten felkínál neked. Olvasd, hallgasd az ő igéjét, a róla szóló igehirdetést. Élj vele rendszeresen, tartsd vele a kapcsolatot. Isten jót akar neked!

Gyerekként Istenről mindig volt egy furcsa tévképzetem. Ez a keresztből adódott. A házunkkal szemben volt egy fészület. Az óriási kereszten Jézus függött. Amikor még nem ismertem a húsvéti történetet, hogy kicsoda Jézus, akkor azt gondoltam, amit az István a király rockoperában énekel a sámán: „nem kell olyan Isten, aki megöli egy fiát”. Istent sokszor kegyetlen, bosszúálló, vérszomjas zsarnokként képzelik el az emberek.

Így van ez a mai igével is: összemorzsolja a rossz edénnyé formálódó agyagot. Pedig nem erről van szó. Ha figyelmesen olvassuk az ő igéjét, akkor megláthatjuk ebben a pár gondolatban is, hogy Isten nem elveti azt a formálódó agyagedényt, hanem megőrzi, és újjá szeretné alakítani. Jót akartam vele tenni, mondja mai igénk utolsó mondatában is. És nem csak mondja, hanem meg is mutatja, mert Jézus Krisztust azért küldte el, mert úgy szerette a világot, hogy egyszülött fiát adta, hogy aki hisz benne el ne vesszen, hanem örök élete legyen! A Biblia egyik legfontosabb mondata ez. Változtassunk az Istenről alkotott hamis elképzeléseinket, és próbáljunk meg nyitott szemekkel, nyitott fülekkel és nyitott szívvel figyelni rá.

Nekem nagyon bejött. Bár lelkésznek lenni nem az az anyagi, pénzügyi álom, amelyről 14 évesen álmodoztam, de azt tudom, hogy nekem Istennel, így teljes az életem. Adja Isten, hogy konfirmandusaink és minden itt ülő testvérem átélje, mennyire jó az Isten tenyerén! Ámen.